

páros heteiben, amelyre szeretettel várjuk idősebb testvéreinket imára, beszélgetésre, kötetlen együttlétre. Legközelebb szeptember 19-én.

A **felnőtt kezdő hittan** csoportba azokat a felnőtteket hívjuk, akik most ismerkednek keresztény hitünkkel vagy szeretnék azt elmélyíteni, akár nincsenek is megkeresztelve. Ez a hittan kéthetente (az év páratlan heteiben), kedden este 1/2 9-től van. Legközelebb szept. 13-án.

Nagy szeretettel hívunk újabb gyermekeket a **ministránsok** közé a szentmisék és az oltár szolgálatára.

Néri Szent Fülöp nevét viselő **gitáros ifjúsági énekkarunk** szeretettel várja a régi és új énekkarokat. A próbák időpontja vasárnap reggel 9-től a plébánián. Az énekkar honlapja:

www.nerifulopkorus.atw.hu

SZENTMISÉK RENDJE

Vasárnap és főünnepken:

De. 8 és 10 óraker és este 6 óraker.

Hétköznap: Hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton reggel 7 óraker, pénteken este 6 óraker.

Pénteken az esti szentmise után egy órás **csendes szentségimádásra** van lehetőség (fél 8-ig).

Elsővasárnapon az esti szentmise előtt egy órával **szentségimádás** .

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és Szerda: De. 9-11 óra

Kedd és Péntek: Du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, bérmezőzési kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

PLÉBÁNAI HITTANCSOPORTOK

2011/2012-es tanévben

<u>CSOPORT</u>	<u>IDŐPONT</u>
Óvodások (kis- és középsős)	Hétfő 1/2 5 óra vagy Szerda 1/2 5 óra
Óvodások (nagycsoportos)	Kedd 1/2 5 óra
1. osztály	Csütörtök 1/2 5 óra
2. osztály (elsőáldozók I. év)	Csütörtök 6 óra
3. osztály (elsőáldozók II. év)	Szerda 1/2 5 óra
4. osztály	Kedd 6 óra
5. osztály	Kedd 1/2 5 óra
6. osztály	Kedd 6 óra
7. osztály	Szerda 1/2 5 óra
8-9. osztály (Kisifi)	Csütörtök 6 óra
10. o.-tól és egyetem eleje (Nagyifi)	Szerda 6 óra
„Net for God” Ifi csoport	hónap 4. csütörtök 1/2 8
Házass hittan	hónap 2. péntek 1/2 9
Felnőtt kezdő hittan	Kedd 1/2 9 (2 hetenként páratlan hetek)
Felnőtt Katekézis és Bibliaóra	Kedd 8 (2 hetenként páros hetek)

A hittanok helyszíne a plébánia kertjében lévő „Cserkészház” (amelynek bejárata a Cimer u. felőli oldalon lévő kertkapunál van) vagy a plébániai tanács terem.

A hittan csoportok **szeptember 12-től** indulnak!

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17. T.: 292-3113, E-mail: mgodolle@mail.datanet.hu). **Felelős kiadó:** Gödölle Márton plébános, mobil: 06-30-263-8524. E-mail: mgodolle@mail.datanet.hu. **Felelős szerkesztő:** Bönöczk Péter, tel.: 06-20-555-1160, E-mail: p.bonoczka@freemail.hu.

Honlap: www.pestszentimre.plebania.hu

Pestszentimrei Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
VIII. évfolyam 6. szám (70.) - 2011. szeptember

Tanévkezdés 2011

Jöjj, Szentlélek!

Diák imája tanáraikért

Köszönöm neked, Istenem, tanáraimat. Te rendelted őket mellém, és te adsz nekik erőt és kedvet, hogy szeressék hivatásukat. Örömmel lépjenek be osztályunkba! Ajánld meg őket a Szentlélek erejével, hogy mindig az igazságot tanítsák. Adj nekem erőt, hogy azt a tanáromat is tudjam tisztelni, aki nem rokonszenves, aki igazságtalan. Különösen segíteni akarom azt, aki nem áll hivatása magaslatán. Amikor osztálytársaim visszaélnék gyengeségével és fegyelmezetlenek, én legyek az, akire számíthat. Engem pedig indíts szorgalomra és figyelmességre, hogy meglátassák bennem fáradozásuk gyümölcsét. Áldd meg tanáraimat, Uram!

Amen.

Tanár imája diákjaiért

Istenem, diákok köze vezetél, hogy tanítsam, neveljem őket. Tudod, hogy mennyire szükségem van nekem is a Szóra, melyet Te mondasz ki, hogy életük legyen. Segítség, Uram, hogy jó

eszközöd legyek a lelkek formálásában! Tégy elnézővé diákjaim apró hibáival szemben, és segíts, hogy észrevegyem a legkisebb jót is bennük. Jöjj, Szentlélek, világosíts meg engem, hogy a szelídség és szigorúság kellő mértékét tudjam alkalmazni. Add, hogy ne legyek személyválogató, hanem igazságos és szeretetteljes mind egyikükkel, s így tiszteljük őszinte lehessen irántam. Tégy méltóvá, Uram, hogy diákjaim számára példa legyek, és általam közelebb kerüljenek Hozzád.

Amen.

Bönöczk Andi köszöntése

Egyházközségünk és sok-sok gyermek és szülő nagy köszönetét és háláját szeretnénk kifejezni Bönöczk Andrea hitoktatónak, aki most szeptembertől új hitoktatóknak adja át a stafétabotot. Andit mindenki ismeri közösségünkben, figyelmes szeretetével és mély hitével megannyi kezdeményezésben játszott katalizátor szerepet kezdettől fogva, a Baba-Mama klub osztorától a házastanon át az első családi tábor megszervezéséig. Ha máshol nem, szentmisénk világi áldozatjaként találkozhatunk vele, és általa Jézussal. Andi 2005-ben kapcsolódott be a hitoktatásba, akkor még csak az óvodacsoport vezetőjeként, és évről-évre egyre több évfolyamot vett át Márton atyától, míg három óvodacsoport és az egész alsó tagozat hitoktatója lett. Elmaradhatatlan résztvevője volt a hétvégi minitáboroknak, ahogy elmaradhatatlan volt házi sütésű mazsolás kuglófja vasárnap reggelire, és mindig csodáltuk leleményét, hogyan a kézműves foglalkozásokat lelki tartalmakkal kapcsolta össze. A gyermekek tovább viszik az elvetett magvakat, Andi pedig tovább veti a magokat Isten hatalmas szántóföldjén. Továbbra is köztünk marad, de az Úr mostantól más utakon vezet tovább. Ad multos annos! *Márton atya*

Új hitoktatók

Ketten veszik át a stafétabotot a hitoktatásban. A kis- és nagyóvodás csoportok hitoktatója **Deák Bernadett** lesz. Az alsó tagozat négy csoportját **Szekulesz Judit** hitoktattja, és az elsőáldozásra való felkészülést is ő viszi tovább. Mindkettőjük családjukkal és gyermekeikkel plébániaközösségünk elkötelezett tagjai, és a családi közösségből szinte mindenki ismeri őket, így nem lesz nehéz dolguk... Kívánjuk nekik, hogy áldás legyen szolgálatukon, és jókedv és Isten-szeretet kísérje kezük munkáját!

Kerületi Ifjúsági Tábor

Immár negyedik éve, hogy 5 szomszédos plébánia közösen szervezi az ifi tábort. Idén Tarjánban táboroztunk, de az első két napon portyáztunk a Gerecsében. Ekkor történt a kezdetben bulinak induló, majd egyre drámaibbá forduló, végül kegyelmi ajándékként feledhetlenné vált esemény, hogy 60 fős hátizsákos csapatunkat az erdő közepén egy özvívyszerű vihar lepte meg, hogy aztán még négy órán keresztül patakokká váló erdei ösvényeken zuhogó esőben tönkretéve érkezünk meg szálláshelyünkre. De ami ott történt, a kevéske megmaradt száraz ruha vagyonszösségében, egymás segítségében, szentmise ünneplésben, az közelítette az őskeresztények életét.

Mintha még az idő is megérezte volna, hogy magunk mögött hagyjuk Budapestet, esett... Számomra feledtette az eső jelenlétét az, hogy ismerős arcok vettek körül. Jó volt látni a különböző plébániák találkozásánál, hogy eltűnnek a „határok”. Az első két nap kétarcú volt: napsütésből eső, esőből napsütés. Még az eső előtt sikerült beosztani, hogy ki melyik csoportba kerül, és ez lett mindenkinek a tábori családja. Volt hova tartozni! Bár véleményem szerint egy

dohányozzunk kevesebbet, fokozottabban figyeljünk oda energia- és vízfogyasztásunkra, vállaljunk karitász tevékenységet, beszélgessünk minél többet embertársainkkal.

Teremtésvédelmi Munkacsoport

Nyugdíjas zarándoklat

A nyár utolsó eseménye nyugdíjasaink buszos zarándoklata volt Mátrarebély-Szentkútra augusztus 27-én. Nemzeti kegyhelyünk a maga ferences lelkületével mint valami tisztítófürdő mosott át. Érkezés után keresztutat jártunk a kálvárián, majd Márton atya mutatott be szentmisét. Mivel ez a nap Szent Mónika napja volt, aki az édesanyák védőszentje, a prédikációban Szent Ágoston vallomásaiból idézett, hogy megtérése mennyire után mennyire becsülte szent édesanyját, és milyen meghitt volt kettőjük kapcsolata. A délutáni program a közeli Hollókőn folytatódott, ebben a tündéri kis műemlék falucskában, ahol legtöbben először jártunk. Köszönjük az Úrnak a testvéri együttét!

Plébániánk honlapcíme:
www.pestszentimre.plebania.hu
Híreket, fényképgalériát és ismertetőket találsz!

Urnatemető

Urnatemetőnkben az utolsó simítást végzik. Végéhez közeledik a temető előtti terep-rendezés, füvesítés. Megékezett az építési hatóságtól a használatbavételi engedély, így szeptember végén talán már megkezdődhetnek a temetések. Urnahelyek megváltására folyamatosan van lehetőség a plébániai irodán, sokan

éltek is már vele. Az urnafülkék megváltása el nem évülő!

Az urnafülkék megváltási árai:

Férőhely (urna/urnafülke)	Ár (Ft, ÁFÁ-val)
1	165.000.-
2	270.000.-
3	330.000.-
4	420.000.-
5-8	100.000.- /urna

Plébániánk bankszámlaszáma:
Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia
10103881-45238100-01000004

Önkéntes hozzájárulás (egyházi adó)

Kérjük a testvéreket az évenkénti önkéntes hozzájárulás befizetésére. Ez fedezi épületeink és közösségünk kiadásait. A püspöki kar ajánlása szerint ez a jövedelem 1 %-a. A hozzájárulást **készpénzbefizetési (sárga) csekken** is be lehet fizetni egyházközségünk részére. Csekkek a templomban és az irodában vannak kitéve. Természetesen személyesen is lehet rendezni a hozzájárulást az irodában vagy szentmisék után a sekrestyében. Kérünk Benneteket, hogy anyagi hozzájárulásotokkal támogassátok egyházközségünket!

Hirdetések

A plébánián a **Baba-mama klub** minden szerdán délelőtt várja a kisgyermekes anyukákat beszélgetésre, találkozásra. Gyülekező ½ 10-től. Az együttlét ½ 12-ig tart. Helye a Cserkészház.

A Nyugdíjas Klubot minden második hétfőn délután 3-tól 5-ig tartjuk az év

Családjaink életéből...

Kedves Testvérek, kedves babás Mamák! Kicsit zavarban vagyok, mert néhány sorban lehetetlenség megköszönni azt a rengeteg segítséget, amit az ikrek születése óta kaptunk Tőletek. (Sok sorra meg nem nagyon futja az időből...) Elmondhatatlanul hálásak vagyunk a komatál megszervezéséért és a finom étke-

kért. Hogy ez mekkora segítség volt, csak az tudja, aki már rákényszerült arra, hogy mindig mindent félbehagyjon, kapkodva folytassa, s végül vagy kisül belőle valami, vagy nem. Egy szóval, ez nekem óriási segítség volt! Nem mellesleg: külön élvezet volt a különböző finomabbnál finomabb ízvilágok kóstolása. Külön köszönet a nyugdíjas NAGY-mamáknak, akik szintén beszálltak a komatálzásba, s igazi „nagyis” finomságokkal kényeztettek minket! Nem lehetett nem érezni az ételek legfontosabb fűszerét, a szeretetet, amivel készítették. Felemelő érzés volt, hogy ilyen sokakra számíthatunk, hogy ilyen sokan vállalják az önzetlen segítséget! Köszönet a sok-sok imáért! Köszönöm, hogy akkor is imádkoztatok értünk, amikor én a reményvesztettség és kétségbeesés bugyraiban már nem tudtam... Köszönöm, hogy tartottátok bennem a lelket a kórházban, hogy érdeklődtek, hogy biztattatok, hogy velünk voltatok. Szeretném megköszönni Márton atyának is,

hogy szakított ránk időt, s bejött a kórházba, hogy a Szentáldozás ne maradjon ki a vásárnapunkból! Annyira sokat jelentett ez nekem! Remélem, a Jóisten ad majd nekünk lehetőséget, hogy talán máskor, talán másoknak, talán máshogyan, de viszonzhassuk mindezt! Isten áldjon Mindnyájatokat! Szeretettel:

Andrea és Tibor

A Teremtésvédelem Hete (szept. 25-okt. 2.)

„Az Úristen vette az embert, és Éden kertjébe helyezte, hogy művelje és őrizze.” (Ter 2,15)

„A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa – a korábbi évekhez hasonlóan – azzal a reménységgel tekint a szeptember utolsó és az október első vásárnapja közötti időszakra, hogy azokban a napokban gyülekezeteink és intézményeink hálát adnak a teremtés csodájáért, és annak védelmére újra elkötelezik magukat, különös tekintettel a mértékletességre és újrashasznosításra.”

(www.meot.hu)

Buzdítjuk a híveket és a plébániai kis-közösségeket (ifik, családközösségek, nyugdíjas klub, baba-mama klub), hogy ezt a hetet közösen gondolkodva, tevékenyen a teremtésvédelem lelkületében töltsék. Ötleként ajánljuk erre a hétre olyan életmódbeli változtatások vállalását, amellyel teremtett világunkat óvjuk. Lassan itt a hideg idő, töltünk minél több időt a szabadban, csodálkozunk rá a teremtett világ szépségére, ültessünk fát kertünkbe, házunk elé, részesítsük előnyben autó helyett a tömegközlekedés vagy kerékpár használatát, tudatosan vásároljunk, fogyassunk lakóhelyünkhöz minél közelebb előállított hazai termékeket, ne fogyassunk húst,

ilyen jellegű táborban lehetetlenség egyedül lenni. Miután mindenki átjutott az első próbatételeken (akadályverseny), kitört a vihar, és a folyamatosan zuhogó esőben a lelkesedés alábbhagyott, bár a jókedvnek ez sem szabott határt. Egyik jó barátommal a teljesen átázott cipőnkkel a pocsolóházban ugráztunk, mint az öt évesek, de kellett egy kis vidámság az egyhangú menetelésben! Az úton mindenki megtalálta a maga társát, akivel átvészelt a reggeli hideget és a nedves ruhák érzését, majd eljött a délutáni verőfényes napsütés. Mire megérkeztünk Tarjánba, azt hiszem, mindenki teljesen megszáradt, és jól esett a meleg tea a plébánián, habár már nem volt hideg. A szálláshoz érve mindenki megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy a túra

véget ért, és hogy lepakolhatjuk a többkilós hátizsákokat. Jó volt minden este egy olyan szobába felmenni és álomra hajtani a fejemet, ahol olyanok aludtak, akikben 100%-ig megbízok, és tudom, hogy mellettem állnak. A szervezők per-

sze egyetlen nap sem hagyták, hogy unatkozzunk, hol elmélkedés volt, ahol magunkba tudtunk mélyedni, hol pedig olyan feladatokat kaptunk, ahol a másik boldoggá tevése volt a fő feladat. Ilyen volt, amikor a fiúk versekkel, a lányok pedig hímzéssel kedveskedtek a másiknak. Volt sportvetélkedő, ahol az összes csapat megmérkőzött, voltak az ügyességet tesztelő feladatok, és persze az utolsó estére maradt a Színes est. Itt - úgy érzem - mindenki megmutatta tehetségét és sokoldalúságát vagy éppen humoros oldalát. Aztán még egy utolsó táncot lejtett mindenki azzal, akivel szeretett volna, majd a várva-várt tábor-tűz következett, ahol már érezni lehetett, hogy következő nap véget ér a gyors léptekben rohanó tábor... M. R.

Családos tábor a Család Évében

Mikor máskor a legalkalmasabb elmenni a családos táborba, mint a Család Évében? A kérdés nem is annyira költői. Mielőtt a táborra rátérnénk, el kell mondani, hogy a Család Évében a család áldott, Istennek tetsző, benne gyökerező intézménye valahogy úton, útfélen ránk köszönt. Újdonsült szülőkként most látjuk először a másik oldalról a család létesítményének szentségét. Minden nap kozmikus... Példák lettünk, tanítók: az élet modelljei vagyunk kicsi fiunk szemében és ez figyelemre int. Hogy hogyan szólunk egymáshoz, mit csinálunk, minek örülünk, mitől tartózkodunk, mennyit mosolygunk, meddig tart a türelmünk, milyen, mikor elfogy és természetesen, hogy őt hogyan igazgatjuk, vele hogyan bánunk. Megfigyelhető, hogy egészen össze tud kapcsolódni hármunk agya: össze vagyunk szöve egy szeretet-hálóval, aminek van egy megnyugtató

tartóereje és aminek keretén belül van egy ritmusa is az életünknek, egy közös szívverés. Vigyázat (!), ha ez „csak rajtunk múlna” – csak hármunkról vagy a kiterjedtebb, a hálóba bekapcsolódó családtagokkal együtt alkotott csoportról szólna –, akkor nem lenne más mindez, mint *majomszeretet* (könnyű is belecsúszni ebbe, pl. nagy, családi összejöveteleken, s ez szerintem nem olyan jó, mint amilyenek esetleg kinézhet. Hiszen miféle életmodell az, aki csak magából, illetőleg csupán *emberiből* próbál meríteni?!). Nagyon fontosnak találom a Szentírásban azt a részt, ahol Jézus saját rokonai előtt világosan kinyilvánítja, hogy mi a család: „Ezek [az Ő tanítványai] az anyám és testvéreim! Aki teljesíti mennyei Atyám akaratát, az nekem mind testvérem, nővérem és anyám.” (Mt 12, 49-50). A családosi tábor egyik fontos üzenete volt idén, hogy a család evangelizáló közösség.

Már régóta érzem, de a Család Évében teljesen megerősödött bennem az érzés, hogy imádkozó közösségeim az igazi, kiterjedt családom. Ahol otthon vagyok. Nem(csak) az emberek miatt, hanem Isten miatt. Ha tehát a család evangelizáló minőségében Isten lelkébe helyezett imádkozó szeretetközösség, akkor biztosan állíthatom, hogy a családosi tábor 170 fős csapatában családtagokként érezhettük magunkat. Csodálatos érzés ilyen családot tartozni. Köszönöm, köszönjük!

Ha pedig már az életmodellekről szó esett, szeretnék azért megemlíteni praktikusabban azt is, hogy nagyon sokat adott nekünk a következő pár dolog: hogy élőben láthattunk működő, boldog nagy-, közepes és kisebb családokat, megfigyelhettük és eltanulhattuk az élethez való hozzáállásukat, mentalitásukat, méríthettünk életerejükben, optimizmusukból, hitükben. Sokat jelentett az előadások személyes őszintesége, mélysége,

el kell jutnia a csíksomlyói búcsúra! És aki eljut Erdélybe, az szerelmese lesz ennek a vidéknek. Tényleg így van, ide vissza kell menni, mert a táj csodálatos, csupa zöld minden, szinte érintetlen a terület, s már most tudom, hogy az idei búcsún megkaptuk az „ízletit” odafentről, aminek remélem, még lesz folytatása. Szívvel ajánlom nektek, hogy akinek van lehetősége, menjen és élje át azt a Csíksomlyói katarzist, amit évszázadok alatt sok milliónyian átéltek. *K.I.*

Köszönöm a felejthetetlen élményt, amit okoztatok nekem és családomnak! Féltem, hogy Adrián nem fog-e besokallni a sok gyaloglástól, de nem. Élményekkel telve meséli, hogy mit látott. Külön hála, hogy másnap visszamentünk a Kegyetemplomba, mert magamban szomorkás voltam, hogy a búcsúnapon nem jutottam be, és nem láttam személyesen a Csíksomlyói Szűz Máriát, azonban nektek hála, mégis. Úgy érzem, hogy eddigi Mária tisztelem teljesen átalakult, és most valami elmondhatatlan szeretet van bennem iránta.

A csángó mise előtt, mikor a vonat begördült, komolyan elérzékenyültem. Olyan érzésem volt, hogy valami elmondhatatlan dolognak vagyok részese. Ahogy megtermett, marcona külsejű férfiak szemében láttam könnyet csillogni (nem mintha az enyémben nem lett volna), ahogy tapintható volt az összetartás, ez mind soha át nem élt érzéseket keltett bennem. Éreztem, hogy igen, talán mégis tudunk egyek lenni. Ugyanezt éltem meg előző nap a viharban. Ott is egymást segítve jöttünk le vadidegen emberekkel. Idegen férfiak segítettek, amikor anyu elesett, amikor a nagyon csúszós úton kellett a kialakult patakot átlépni,

vagy amikor a meredek domboldalon jöttünk le.

Amikor a csángó mise után mentünk visszafelé a buszhoz, segíteni kellett két néninek. Anyu kezét fogva jött az egyik, és mellénk csapódott egy másik, aki végig az Isteni Irgalmasság rózsafüzérét imádkozta mellettünk, és amikor elváltunk, szeretettel mondta, hogy Isten vigyázzon ránk az út során. Idős, hajlott hátú, legalább 80 éves volt a néni. Érdekes (vagy inkább szomorú?), hogy egészen Székelyföldre kell menni ahhoz, hogy az összetartozásnak ezt az érzését átéljük, mert az anyaországban ezt átélni nem lehet. Hálás vagyok, hogy lehetővé tették anyunak azt a kívánságát, hogy valaha kijusson Erdélybe, pedig már azt hitte, hogy a betegsége miatt sosem fog kijutni, és lám, hála nektek, sikerült! Isten fizesse meg jószágokat! *Hoós Viki*

saját fizikai határát feszegetve vállalja, hogy akár gyalog is elmegy a Búcsúra! S persze hazafelé ugyanígy! Mi ehhez a buszon töltött 800 km?! Csíksomlyóra beérve mi is gyalog indultunk. Jó két órács „zarándoklat után” felértünk a Kis-somlyó és Nagysomlyó közötti nyeregére. Fantasztikus látvány volt, visszanezve a hőmpölygő emberáradatra, csak jöttek és jöttek, mint erek a patakba, patak a folyóba, folyó a tengerbe, és egyszer csak azt vettük észre, hogy körülöttünk egy tengernyi ember (becsült adat: 180-200 ezer fő). Én nem szeretem a tömeget, sőt! De ott valami nagyon jó érzés fogott el, valami olyan, amit ritkán, nagyon ritkán érez az ember, talán ilyen lehetett, mikor Jézus ötezer embert vendégelt meg. Mint ahogy itt is jelen volt közöttünk! A körülöttem lévő testvérek arcán ugyanezt láttam. A nyugalmat, a boldogságot, a szeretetet, a bizonyosságot. S persze úgy elment az idő, hogy mire felocsúdtunk, hogy hol is vagyunk, mi is történik velünk, már el is kezdődött a szentmise. A mise közben pedig szépen gyülekeztek fejünk felett a sötét gomolyfelhők. Azt mondják arról, hogy eső nélkül nincs csíksomlyói búcsúú áldás! Háááát’ most sem maradt el! Akkora zuhé csapott le ránk, hogy ilyet is ritkán lát az ember, ömlött, zuhogott és jól elázott mindenkit. De senkinek sem fordult meg a fejében, hogy elinduljon hazafelé, még akkor sem, amikor kis szünet után még jobban rázendített az eső. Az emberek álltak fegyelmetten az esőkabátjukban, az ernyők alatt, ahol még szorosabban érezhettük az egymás iránti testvéri lelkületet, s úgy hallgattuk tovább az ünnepi misét. Katarzis!!! Az áldozás ugyan elmaradt az eső miatt, de lent a kegytemplomban több atya is várta az áldozni vágyókat. A hegyről való

levonulás sem volt egyszerű, mert a zuhogó eső szétmosta az egész hegyoldalt. Sárban és a csúszós fűvön szinte korszolázva jöttünk le. Hál’ Istennek kart karöltve az idősebb testvéreinket is sikerült épségben lehozni. A megbeszélte időre sikerült majdnem mindenkinek visszaérnie. Sajnos két idősebb hölgy testvérünk valahol elmaradt, kb. két órát kerestük, mire imáinknak köszönhetően megtaláltuk őket. Nagyon röstellték, hogy megvárokoztattak minket, de mi - mint a jó pásztor, aki megtalálja juhait - örömmel és vigasztalásból elénekeltük a Szeretet áradjon köztünk c. dalt, jelezve, hogy nincs miért haragudnunk rájuk. Harmadnap indultunk Gyimesbükkre, az ezeréves határhoz. Részt vettünk az ünnepi szentmisén, majd az új vasúti híd és a hozzá tartozó őrház felavatásán. Nagy meglepetésünkre és örömünkre a szentmisén Márton atya is szerepet kapott. Jó volt hallani a hangját, büszkék voltunk rá! Negyedik napon már hazafelé vettük az útírányt, a programban a Böjte Csaba testvér által vezetett dévai gyermekmentő és nevelő intézet látogatása is szerepelt. Előzményként még itthon széles körben gyűjtést szerveztünk a gyerekeknek. Lett is eredménye. Az autóbussz fél rakterét megtöltötték a száraz élelmiszerek, a játékok, a könyvek, ruhák. Több mint 200 ezer Ft adomány is összegyűlt. Sajnos Csaba testvér nem volt otthon, de a hely kisugárzása, nyugalma abszolút az alapítóját tükrözte. Jó volt látni a gyerekeket, hogy egészségesek, mosolygósak, látszott, hogy jól érzik magukat a bőrükben. Sok ilyen kezdeményezésre lenne szükség, hogy a hasonló sorsú gyerekeket meg lehessen menteni a „világtól”!!! Sajnos hamar eltelt ez a négy nap. Azt mondják, hogy aki magyar és keresztény, annak egyszer

valamint az, hogy egyének helyett párok tartották; sokat számított a remek szállás, a jó levegő; a szuper játékok, az egyedülálló bábéladások; az, hogy minden nap volt szentmise, hogy volt lehetőség csendes és énekes szentéimádásra is; a kitűnő szervezés és nem utolsósorban a gondoskodó, segítő, szeretetteljes légkör. Köszönet érte(tek)! Szabó Máté, Szén Burján Kriszti és Vilmos Fülöp

Hittantábor - Mindszentpuszta

Július 20-29. között bújt el a Vértes vadonába hittantáborunk közel 60 lakója. A megszokott háromnapos felsős portya után egyesültek a korosztályok és kezdődött a „Teremtés”. Mert a tábor hat napjának lelki vezérfonalát a teremtés lépései adták, ami a tábor végére egyenpólónkra is kiült. Idén a tábort Czinege Jani és Kati szervezte, vezette, és fogta össze a 17 fős ifi vezetői csapatot, akik lelkes és profi helytállása előtt le a kalappal!

Idén sokat jelentett nekem a tábor. Abban a tíz napban rengeteget gondolkoztam, és beszélgettem a barátaimmal, közelebb kerültem olyan emberekhez, akiket addig nem nagyon ismertem. A portyán jó volt látni, ahogy segítünk egymásnak, és az eső ellenére jókedvűen tettük meg a távot. Tetszett az is, ahogy

közösen imádkoztuk a zsolozsmát. Volt bennem egy kis félelem, amikor Kati megkérdezte, hogy vezetném-e az első

közös programot, de ahogy kiosztottuk a gyerekeknek a kis szíveket, amiket előtte készítettem, már fel is oldódott ez az érzés, és próbáltam végig rájuk figyelni, és lelkesedéssel fordulni feléjük. A lelki napon minden csoportvezető két táborozóval beszélgetett egy kis ideig. Ezzel először nem tudtam magamban mit kezdeni. De mikor eljött az ideje, könnyen és érdeklődve fordultam a gyerekekhez, és örültem, mikor ők is így álltak hozzá. Ami legjobban megfogott, az a Szent-ségörzés volt. Igaz, hogy éjszaka kinn az erdőben nem sok időt töltöttem Jézussal, viszont ebben a kis időben sokat kaptam tőle. Igaz, csak később jöttem rá, hogy pontosan mi mindent. Először sajnáltam, hogy alig volt rá időm, aztán rájöttem, hogy az előtte eltöltött idő a szabadban, az éjszaka való felébredés és kisétálás, valamint a többiekre való teljes odafigyelés, már amikor sikerült, ugyanolyan ajándék volt számomra, mint a Vele töltött néhány perc. Ez a tíz nap első hallásra hosszúnak tűnik, mégis fájó szívvel jöttem haza, hogy vége a tábornak. De a szép emlékek megmaradtak, és mindig mosolyogva, szívesen gondolok vissza rájuk. Balogh Ivett

Ifjúsági Világtalálkozó

Idén augusztusban azon kevesek közé tartozhattam, akik Magyarországról és

plébániánkról eljutottak a 2011-es Madridi Ifjúsági Világtalálkozóra. Közel 2 millió fiatallal a világ minden tájáról, akiket a Szentatya, XVI. Benedek illetve az Úr Isten hívott össze Spanyolország fővárosába. Augusztus 11-én indultunk a Magyar Szentek Templomától, ahol közös misével Isten áldását kértük utunkra.

Két busz indult az Esztergom-Budapesti Főegyházmegyéből 86 fővel. Közel 34 óra utazás után érkeztünk meg az előtalálkozónk helyszínére, Terrassaba, Barcelona közelébe, hogy ott lélekben felkészülhessünk a madridi napokra. Tömegszálláson laktunk, azaz egy tornateremben aludtunk, amit emeletes ágyakkal a szervezők kimondottan otthonosra alakítottak ki. Csak az okozott kisebb-nagyobb problémát, hogy lámpaoltás után bizony nem lett elsőre csend. Napközben Barcelonában tartózkodtunk, ahol részt vettünk egy közös szentmisén, várost néztünk, fürödtünk a tengerben, és este táncoltunk a koncerteken. Úgy érzem, fontos megemlítenem, hogy ez mégis egy zárandoklat volt, amit közösen éltünk meg, holott jogosan mondhatnák ezekre a programokra, hogy inkább hasonlítottak egy nyári fesztivál rendezvényeire, csak hogy ott az ember nem tapasztalhat meg olyat, amiket mi megéltünk. Például csapatunkkal érkezett egy fiú, akinek a lába az indulás előtti héten

törött el, és bár otthon az ágyban lett volna a helye, mégis velünk tartott, és hátán a csomagjával a tűző napon, a mi feszes tempónkban jött velünk mankóival, pedig mi is alig vártuk olykor, hogy végre leülhessünk egy fa árnyékába. Fantasztikus volt látni, ahogyan mindenki figyelt rá és próbálta őt segíteni. Talán isteni csodának tudható be, mire Madridba értünk, már a saját két lábán járt segítség nélkül.

Augusztus 15-én hétfőn érkeztünk Móstolesbe, ami kb. 1 óra távolságra van Madridtól. Egy sportközpontban volt a szállásunk, a Szegeci és Egri egyházmegye fiataljaival. Napközben Madrid városában kulturális ifjúsági fesztivál volt, estefelé mise, ima, tanúságtételek, koncertek. Sokféle módon tapasztaltam azt az erőt, amit Isten a fiataloknak ajándékoz, ahogyan a metrón a legkülönfélébb bőrszínű emberek közösen énekeltek, doboltak, mindenki mosolygott, minden szembe jövőt megölelt, megsimogatott, egy szomorú arcot sem láttam kint egész idő alatt.

A spanyolok a legkülönbözőbb módon fogadtak minket. A helyiek közül néhányan tüntettek ellenünk. Nem nézték jó szemmel a mi örömlenkeinket. Így történt, hogy egyik este, amikor koncerten voltunk, feküdtünk a füben, már a cipőnket is levettük, nagyon meleg volt. Egyszer csak rohantak felénk emberek élükön rendőrökkel, a tüntetők áttörtek a kordonokon és megindultak a fiatalok felé. Uzsgyi, mindent fel kellett kapni és menekülni.

Máskor azonban isteni kegyelemben volt részünk. Ott létünk alatt étkezési csekket válthattunk be a gyors kajáldáktól a legkülönbözőbb éttermekig, ahol megkóstolhattuk a tradicionális paellát, gazpachot és a már nálunk is ismert

sangriát. Jegyeink között volt olyan is, amit beválthattunk volna egy ingyen jégkrémre, de ezt nem akarták sehoh elfogadni. Mikor már kezdtük feladni, betértünk egy boltba (kb. 10 fiatal), és már éppen fordultunk volna ki, mert az eladó ismét megrázta a fejét. Csakhogy ekkor egy öreg hölgy, aki tolokocsis unokáját éppen megittatta, észrevett minket, és kérte, maradjunk egy kicsit. Bement a boltba, és mindegyikünknek vett egy-egy Magnumot ajándékba, viszonzásképpen pedig csak az „Áldjon meg téged az Úr!” című dalt fogadta el tőlünk.

Három nap délelőtt magyar ifjúsági katekézisen vettünk részt, ahol Bíró László püspök atya, ill. Kocsis Fülöp hajdudorogi görög katolikus püspök elmékedéseit hallgattuk meg a találkozó fő gondolatával kapcsolatban: **„Verjetek benne gyökeret, épüljete rá és erősödjete meg a hitben”** (Kol 2,7). A katekézisek alatt lehetőségünk volt szentgyónásra, közös dicsőítésre, mély imára, részvételre misén a saját anyanyelvünkön, barátkozásra, valamint teljes, ill. részleges búcsút nyerni. Még sok mesélni valóm volna arról, hogy mi mindent kaptam a Jó Istentől a közel két hét alatt, de az nagyon sokáig tartana, e helyett inkább csak hálát adok!

Mervay Anna

Csíkossomlyó 2011

Amióta hallottam a Csíkossomlyói búcsúról és az onnan hazatérő testvéreink lenyűgöző élményiről, mindig fogadkoztam, hogy jövőre én is elmegyek. Aztán sokáig nem lett semmi a fogadalomból, mígnem pestszentimrei közösségünkben tavaly év végén Márton Krisztivel és Szabó Balázssal elkezdtük szervezni kirándulásunkat a hön áhított

búcsúra és az ezeréves határ gyimesbükki ünnepi évfordulójára. Én már jó néhány km-t a hátam mögött tudok, de ez a közel 800 km, hát, hogy is mondjam, embert próbáló volt. Mikor már végképp azt éreztük, hogy soha nem érünk a szállásunkra, jött Balázs testvérünk biztatása, nyugi, már csak 8 km, és ott vagyunk. A sok-sok nyolc km után, jó későn, teljes sötétségben, de csak megpillanthattuk az erdő közepén, két patak között megbúvó panziókat. Vendéglátóink úgy székely módra - szó szerint - meleg fogadtatásban részesítettek, mert a panzió éttermének búbos kemencéjébe jól befűtöttek, s hogy a finom vacsora jól essen, nem maradhatott el a székelyföldi csipős pálinka sem. Másnap indultunk a Csíkossomlyói

búcsúra. Útközben sok-sok lovas szekérel és azok után gyalogló testvérünkkel találkoztunk, akik 50-100 km-t is zárandokolnak ilyen formában Csíkossomlyóig. Ilyenkor összeszorul az ember szíve, látva, hogy több tízezer ember